

[Indenrigsministeren]

Som det vil være fremgået af det ovenfor nævnte, kan regeringen ikke gå ind for det foreliggende forslag. Jeg har nævnt hovedårsagen og vil gerne trække nogle af de øvrige årsager frem.

Det foreliggende forslag er meget omfattende, og den kapacitet, der opereres med i forslaget, går langt ud over sigtet med blot at etablere den længerevarende metadonbehandling som et alternativ for den hårdest belastede gruppe, der ikke kan hjælpes af de eksisterende behandlingstilbud. Noget sådant kan regeringen ikke gå ind for.

Forslaget skaber heller ikke tilstrækkelig sikkerhed for, at der vil kunne tilvejebringes den supplerende og efter regeringens opfattelse meget væsentlige sideløbende støtte, som er en forudsætning for, at narkomaner, som får længerevarende metadon, også vil være i stand til at opbygge sig en ny tilværelse. Den slags problemer løses ikke ved, at staten opretter klinikker eller påbyder, at de skal oprettes, for det sikrer i sig selv ikke flere ressourcer for den helt nødvendige bistand til en resocialisering af de pågældende.

Det samme gælder den faglige uenighed. Den løses heller ikke blot ved, at staten under en eller anden form overtager ansvaret for en del af narkomanbehandlingen.

Det er endvidere min opfattelse, at det vil skabe betydelige problemer i behandlingen, hvis der laves både et kommunalt og et statsligt ansvarsområde inden for denne. Adskillelsen mellem disse områder vil aldrig kunne blive skarp, og der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad en sådan opdeling vil kunne medføre af samarbejds- og ansvarsfraskrivelsesproblemer. En udvidelse af støtteformerne må derfor ske i den regie, hvor opgaven i forvejen løses.

Jeg har aldrig været i tvivl om, at opgaver af denne art bedst løses af lokale myndigheder med direkte ansvar over for befolkningen og med ansvar også for alle de øvrige dele af hele det hjælpeapparat, der må sættes ind.

Når regeringen ikke kan tiltræde det stillede forslag, er det således ikke, fordi vi undervurderer problemerne eller føler tilfredshed med den indsats, der gøres over for de ældre og hårdest belastede narkomaner i dag. Men regeringen mener ikke, at det stillede forslag vil løse problemerne for denne hårdtrammede gruppe, ligesom det vil medføre et nyt

uønsket sæt af samarbejds- og ansvarsproblemer på området.

Regeringen vil derimod meget gerne med respekt for den værende opgavefordeling og i overensstemmelse med hovedprincipperne i den blå betænkning støtte den praktiske gennemførelse af denne behandlingsform, eventuelt som en forsøgsvirksomhed for en begrænset periode.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Uanset at vi har divergerende opfattelser på en lang række områder, vil jeg gerne sige ministeren tak for den udførlige behandling, han har givet forslaget i sit indlæg her.

Til støtte eller gavn forhåbentlig for den forestående debat vil jeg dog gerne bede ministeren, om han så tidligt i debatten som muligt kunne kommentere den undersøgelse, »Unge narkomaner 7 år efter«, som ministeren refererede til, og om han kunne give sin opfattelse af, hvorvidt de mennesker, der har lavet den undersøgelse, kan siges at være uvildige, om holdet, der har lavet undersøgelsen, er i det mindste, skal vi sige alsidigt sammensat, således at den undersøgelse kan benyttes til andet end eventuelt interesser, som nogle af de pågældende, i øvrigt ganske menneskeligt naturligt, måtte have at pleje. Herunder vil jeg gerne have oplyst, om udvælgelsen af de 300 narkomaner, det drejer sig om, er foretaget på en videnskabelig, neutral måde eller det er udvalget selv, der har pillet de tilfælde frem, som de så har lagt til grund for deres rapport og i så fald altså med den absolutte mangel på videnskabelig alvor, man kan betragte en sådan undersøgelse med, hvis de af mig stillede spørgsmål må besvares positivt.

Formanden:

Ja, det er jo en lidt usædvanlig fremgangsmåde, men jeg giver ordet til indenrigsministeren.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det var min tjenstvillighed over for folket, hr. formand!

Jeg vil gerne sige, at jeg har ikke nogen grund til at tro, hr. Arne Melchior, at gruppen ikke skulle være uvildig. Jeg må indrømme, at jeg har ikke, før jeg nu får spørgsmå-